

Sygn. akt II AKa 195/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 listopada 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA – Maria Mroziak – Sztykiel

Sędziowie: SA – Marzanna A. Piekarska – Drązek

SO /del./ – Dorota Tyrała (spr.)

Protokolant: st. sekr. sąd. – Anna Grajber

przy udziale prokuratora Jacka Pergałowskiego

po rozpoznaniu w dniu 7 listopada 2014 r.

sprawy:

- 1) R. D. oskarżonego z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64§1 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 4§1 k.k., art. 18§3 k.k. w zw. z art. 55 ust. 3 w zb. z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64§1 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. w zw. z art. 4§1 k.k.,*
- 2) P. P. oskarżonego z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 4§1 k.k., art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, art. 18§3 k.k. w zw. z art. 55 ust. 3 w zb. z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11§2 k.k. w zw. z art. 4§1 k.k.,*
- 3) N. M. oskarżonego z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 4§1 k.k.,*
- 4) R. S. oskarżonego z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 4§1 k.k.,*
- 5) P. C. oskarżonego z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 4§1 k.k.,*
- 6) K. N. (1) oskarżonego z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 4§1 k.k.,*
- 7) D. W. oskarżonego z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 4§1 k.k.,*
- 8) A. J. oskarżonego z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 4§1 k.k., art. 263§2 k.k.,*
- 9) P. B. oskarżonego z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 4§1 k.k.,*

10) **J. L. oskarżonego z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 4§1 k.k., art. 18§3 k.k. w zw. z art. 55 ust. 3 w zb. z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu**

narkomanii w zw. z art. 11§2 k.k. w zw. z art. 4§1 k.k., art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii,

11) **K. N. (2) oskarżonego z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 4§1 k.k.**

12) **M. K. (1) oskarżonego z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 4§1 k.k., art. 263§2 k.k.**

na skutek apelacji wniesionych przez obrońców oskarżonych

od wyroku Sądu Okręgowego Warszawa – Praga w Warszawie

z dnia 27 maja 2013 roku, sygn. akt V K 95/08

I. uchyla wyrok w zaskarżonej części w stosunku do oskarżonego K. N. (2) i na podstawie art. 17§1 pkt. 5 k.p.k. postępowanie w zakresie przypisanego mu czynu z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 4§1 k.k. umarza, zaś kosztami postępowania w tej części obciąża Skarb Państwa;

II. uchyla wyrok w zaskarżonej części tj.:

- wobec R. D. odnośnie czynów zarzuconych w punktach II i III aktu oskarżenia i przypisanych mu w wyroku,

- wobec R. S. odnośnie czynu zarzuconego mu w punkcie XII aktu oskarżenia i przypisanego mu w wyroku,

- wobec P. C. odnośnie czynu zarzuconego mu w punkcie XIV aktu oskarżenia i przypisanego mu w wyroku,

- wobec K. N. (1) odnośnie czynu zarzuconego mu w punkcie XVI aktu oskarżenia i przypisanego mu w wyroku,

- wobec D. W. odnośnie czynu zarzuconego mu w punkcie XVII aktu oskarżenia i przypisanego mu w wyroku,

- wobec P. B. odnośnie czynu zarzuconego mu w punkcie XXI aktu oskarżenia i przypisanego mu w wyroku,

i sprawę w tym zakresie przekazuje do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu Warszawa – Praga w Warszawie;

III. zmienia wyrok w zaskarżonej części w ten sposób, że:

1) w odniesieniu do oskarżonego P. P.:

a) rozwiązuje orzeczenie o karze łącznej pozbawienia wolności i karze łącznej grzywny;

b) **uchyla wyrok odnośnie czynów zarzuconych w punktach V, VI aktu oskarżenia i przypisanych mu w wyroku i sprawę w tym zakresie przekazuje Sądowi Okręgowemu Warszawa Praga w Warszawie celem ponownego rozpoznania;**

c) **utrzymuje w mocy wyrok co do czynu przypisanego temu oskarżonemu z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (zarzuconego w pkt. VII aktu oskarżenia);**

d) **na podstawie art. 63§1 k.k. na poczet orzeczonej za ten czyn kary 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności zalicza oskarżonemu P. P. okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 20 czerwca 2007 roku do dnia 20 grudnia 2007 roku i karę tak zaliczoną uważa za wykonaną w całości;**

e) **zwalnia oskarżonego od kosztów postępowania w tej części przejmując wydatki na rachunek Skarbu Państwa**

2) **w odniesieniu do oskarżonego N. M.:**

a) **rozwiązuje orzeczenie o karze łącznej pozbawienia wolności;**

b) **uchyla wyrok odnośnie czynu zarzuconego w punkcie IX aktu oskarżenia i przypisanego mu w wyroku i sprawę w tym zakresie przekazuje Sądowi Okręgowemu Warszawa - Praga w Warszawie celem ponownego rozpoznania;**

c) **na podstawie art. 63§1 k.k. na poczet orzeczonej za czyn z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (zarzuconego w pkt. X aktu oskarżenia) kary w wymiarze 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności zalicza oskarżonemu N. M. okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 20 czerwca 2007 roku do dnia 20 grudnia 2007 roku i karę tak zaliczoną uważa za wykonaną w całości;**

d) **zwalnia oskarżonego od kosztów postępowania w tej części przejmując wydatki na rachunek Skarbu Państwa;**

3) **w odniesieniu do oskarżonego A. J.:**

a) **rozwiązuje orzeczenie o karze łącznej pozbawienia wolności;**

b) **uchyla wyrok odnośnie czynu zarzuconego w punkcie XIX aktu oskarżenia i przypisanego mu w wyroku i sprawę w tym zakresie przekazuje Sądowi Okręgowemu Warszawa - Praga w Warszawie celem ponownego rozpoznania;**

c) **utrzymuje w mocy wyrok co do czynu przypisanego temu oskarżonemu z art. 263§2 k.k. (zarzuconego w pkt. XX aktu oskarżenia);**

d) **na podstawie art. 63§1 k.k. na poczet orzeczonej za ten czyn kary 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności zalicza oskarżonemu A. J. okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 20 czerwca**

2007 roku dnia 20 grudnia 2007 roku i karę tak zaliczoną uważa za wykonaną w całości;

e) **zwalnia oskarżonego od kosztów postępowania w tej części przejmując wydatki na rachunek Skarbu Państwa;**

4) **w odniesieniu do oskarżonego J. L.:**

- a) **rozwiązuje orzeczenie o karze łącznej pozbawienia wolności oraz karze łącznej grzywny;**
- b) **uchyla wyrok odnośnie czynów zarzuconych w punktach XXII i XXIII aktu oskarżenia i przypisanych mu w wyroku i sprawę w tym zakresie przekazuje Sądowi Okręgowemu Warszawa - Praga w Warszawie celem ponownego rozpoznania;**
- c) **utrzymuje w mocy wyrok co do czynu przypisanego temu oskarżonemu z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (zarzuconego w pkt. XXIV aktu oskarżenia);**
- d) **na podstawie art. 63§1 k.k. na poczet orzeczonej za ten czyn kary 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności zalicza oskarżonemu J. L. okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 26 sierpnia 2009 roku do dnia 27 listopada 2009 roku;**
- e) **zwalnia oskarżonego od kosztów postępowania w tej części przejmując wydatki na rachunek Skarbu Państwa;**

5) w odniesieniu do oskarżonego M. K. (1):

- a) **rozwiązuje orzeczenie o karze łącznej pozbawienia wolności;**
- b) **uchyla wyrok odnośnie czynu zarzuconego w punkcie XXVIII aktu oskarżenia i przypisanego mu w wyroku i sprawę w tym zakresie przekazuje Sądowi Okręgowemu Warszawa - Praga w Warszawie celem ponownego rozpoznania;**
- c) **utrzymuje w mocy wyrok co do czynu przypisanego temu oskarżonemu z art. 263§2 k.k. (zarzuconego w pkt. XXIX aktu oskarżenia);**
- d) **na podstawie art. 63§1 k.k. na poczet orzeczonej za ten czyn kary 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności zalicza oskarżonemu M. K. (1) okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 20 czerwca 2007 roku do dnia 20 grudnia 2007 roku i karę tak zaliczoną uważa za wykonaną w całości;**
- e) **zwalnia oskarżonego od kosztów postępowania w tej części przejmując wydatki na rachunek Skarbu Państwa;**

III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokatów: Z. P., A. W., Z. L., A. M., K. D., M. B., A. K., T. K., A. Z., K. K. (1) kwoty po 885,60 zł (osiemset osiemdziesiąt pięć złotych 60/100) – w tym 23% VAT od tych kwot - tytułem wynagrodzenia za obronę oskarżonych odpowiednio: R. D., P. P., N. M., P. C., K. N. (1), D. W., A. J., J. L., M. K. (1), P. B. pełnioną z urzędu w postępowaniu odwoławczym.

UZASADNIENIE

R. D. oskarżony został o to, że:

I. w okresie co najmniej od maja 2006 roku do dnia 20 czerwca 2007 roku w Z., M. i L. kierował zorganizowaną grupą przestępczą mającą na celu popełnienie przestępstw związanych z obrotem środkami odurzającymi i substancjami psychotropowymi w znacznych ilościach, w skład której wchodził między innymi P. P., R. S., N. M., A. J., K. N. (1), K. N. (2), P. C., Ł. J.

t. j. o czyn z art. 258 §3 k.k.,

II. w okresie co najmniej od maja 2006 roku do dnia 20 czerwca 2007 roku w Z., M., L. i N., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w krótkich ostępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru brał udział w obrocie środkami odurzającymi i substancjami psychotropowymi w znacznych ilościach to jest nie mniej niż 26

kilogramów marihuany wartości 390.000 zł, nie mniej niż 26 kilogramów amfetaminy wartości 156.000 zł, nie mniej niż 26 tysięcy tabletek extasy wartości 46.800 zł, nie mniej niż 130 gram kokainy wartości 14.300 zł w ten sposób, że wielokrotnie odbierał w/wym. środki od M. C. w cenie 15 zł za 1 gram marihuany, 6 zł za 1 gram amfetaminy, 1,80 zł za 1 sztukę tabletki LSD, 110 zł za gram kokainy a następnie przekazywał je P. P., R. S., N. M., A. J., K. N. (1), K. N. (2), P. C., Ł. J. celem ich dalszej odsprzedaży, a następnie odbierał od nich uzyskane z tego tytułu dochody czyniąc sobie z handlu narkotykami stałe źródło dochodów, przy czym zarzucanego czynu dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary za umyślne przestępstwo podobne,

t.j. o czyn z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.,

III. w okresie od 2 marca 2007 roku do dnia 6 marca 2007 roku w Z. i L. działając wspólnie i w porozumieniu z P. P., I. W. i J. L. w zamiarze, aby dotychczas nieustalona osoba dokonała wywozu poza granice kraju na terytorium W. B. znacznej ilości narkotyków swoim zachowaniem ułatwił jej dokonanie przestępstwa w ten sposób, że przekazał P. P., a ten I. W. i J. L. 0,5 kg amfetaminy za kwotę 2.500 zł (w cenie 5 zł za jeden gram narkotyku), którą następnie wymienione osoby przekazały nieustalonemu mężczyźnie, w celu jej wywozu poza granice R. P., czyniąc sobie z handlu narkotykami stałe źródło dochodów, przy czym zarzucanego czynu dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary za umyślne przestępstwo podobne - to jest o czyn z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 55 ust. 3 i art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

2. P. P. został oskarżony o to, że:

IV. w okresie co najmniej od maja 2006 roku do dnia 20 czerwca 2007 roku w Z., M., L. i N. brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu popełnienie przestępstw związanych z obrotem środkami odurzającymi i substancjami psychotropowymi

t.j. o czyn z art. 258 § 1 k.k.,

V. w okresie co najmniej od maja 2006 roku do dnia 20 czerwca 2007 roku w Z., M., L. i N., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu powziętego zamiaru brał udział w obrocie środkami odurzającymi i substancjami psychotropowymi w znacznych ilościach co najmniej 2600 gram marihuany wartości 39.000 zł, 2600 gram amfetaminy wartości 15.600 zł, 2600 tabletek extasy wartości 4.680 zł, 13 gram kokainy wartości 1.430 zł w ten sposób, że wielokrotnie odbierał środki odurzające i substancje psychotropowe od R. D., a następnie przekazywał je innym osobom, w tym P. B., R. S., N. M., A. J., K. N. (1), J. L., I. W., K. N. (2), P. C. i innym nieustalonym osobom celem ich dalszej odsprzedaży, a następnie rozliczał się w/w z uzyskanych dochodów

t.j. o czyn z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k.,

VI. w okresie 2 marca 2007 roku do dnia 6 marca 2007 roku w Z. i L. działając wspólnie i w porozumieniu z R. D., I. W. i J. L. w zamiarze, aby dotychczas nieustalona osoba dokonała wywozu poza granice kraju – na terytorium W. B., znacznej ilości narkotyków swoim zachowaniem ułatwił dokonanie przestępstwa w ten sposób, że przekazał I. W. i J. L. 0,5 kg amfetaminy za kwotę 2.500 zł (w cenie 5 zł za jeden gram narkotyku), którą następnie wymienione osoby przekazały nieustalonemu mężczyźnie w celu jej wywozu poza granice R. P.

t.j. o czyn z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 55 ust. 3 i art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii,

VII. w dniu 20 czerwca 2007 roku w Z. wbrew przepisom ustawy posiadał 0,60 grama środka odurzającego w postaci marihuany

t. j. o czyn z art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii,

3. N. M. oskarżony został o to, że:

VIII. w okresie co najmniej od maja 2006 roku do dnia 20 czerwca 2007 roku w Z., M., L. i N. brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu popełnienie przestępstw związanych z obrotem środkami odurzającymi i substancjami psychotropowymi

t.j. o czyn z art. 258 § 1 k.k.,

IX. w okresie co najmniej od maja 2006 roku do dnia 20 czerwca 2007 roku w Z., M., L. i N., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru brał udział w obrocie środkami odurzającymi i substancjami psychotropowymi w znacznych ilościach co najmniej 2600 gram marihuany wartości 39.000 zł, 2600 gram amfetaminy wartości 15.600 zł, 2600 tabletek ekstazy wartości 4.680 zł, 13 gram kokainy wartości 1.430 zł w ten sposób, że wielokrotnie odbierał środki odurzające i substancje psychotropowe od R. D. i A. P. następnie przekazywał je innym nieustalonym osobom celem ich dalszej sprzedaży, a następnie rozliczał się z w/w z uzyskanych dochodów

t.j. o czyn z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k.,

X. w dniu 20 czerwca 2007 roku w Z. wbrew przepisom ustawy posiadał 0,35 grama środka odurzającego w postaci marihuany

t. j. o czyn z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii;

4. R. S. został oskarżony o to, że:

XI. w okresie co najmniej od maja 2006 roku do dnia 20 czerwca 2007 roku w Z., M., L. i N. brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu popełnienie przestępstw związanych z obrotem środkami odurzającymi i substancjami psychotropowymi

t.j. o czyn z art. 258 § 1 k.k.,

XII. w okresie co najmniej od maja 2006 roku do dnia 20 czerwca 2007 w Z., M., L. i N., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru brał udział w obrocie środkami odurzającymi i substancjami psychotropowymi w znacznych ilościach co najmniej 2600 gram marihuany wartości 39.000 zł, 2600 gram amfetaminy wartości 15.600 zł, 2600 sztuk tabletek ekstazy wartości 4.680 zł, 13 gram kokainy wartości 1.430 zł w ten sposób, że wielokrotnie odbierał od R. D., P. P. i A. P. a następnie przekazywał je innym nieustalonym osobom celem ich dalszej odsprzedaży, a następnie rozliczał się z w/w z uzyskanych dochodów

t.j. o czyn z art. 56 ust.1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.12 k.k.,

5. P. C. oskarżony został o to, że:

XIII. w okresie co najmniej od maja 2006 roku do dnia 19 sierpnia 2006 roku i w okresie od 11 października 2006 roku do dnia 20 czerwca 2007 roku w Z., M., L. i N. brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu popełnienie przestępstw związanych z obrotem środkami odurzającymi i substancjami psychotropowymi

t.j. o czyn z art.258 § 1 k.k.,

XIV. w okresie co najmniej od maja 2006 roku do dnia 19 sierpnia 2006 roku i w okresie od 11 października 2006 roku do dnia 20 czerwca 2007 roku w Z., M., L. i N., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru brał udział w obrocie środkami odurzającymi i substancjami psychotropowymi w znacznych ilościach co najmniej 2200 gram marihuany wartości 33.000 zł, 2200 gram amfetaminy wartości 13.200 zł, 2200 tabletek ekstazy wartości 3.960 zł, 11 gram kokainy wartości 1.210 zł, w

ten sposób, że wielokrotnie odbierał środki odurzające i substancje psychotropowe od R. D. i P. P., przekazywał je innym nieustalonym dotychczas osobom celem ich dalszej odsprzedaży, a następnie rozliczał się z w/w z uzyskanych dochodów

t.j. o czyn z art. 56 ust.1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k.,

6. K. N. (1) został oskarżony o to, że:

XV. w okresie od 20 lutego 2007 roku do dnia 20 czerwca 2007 roku w Z., M., L. i N. brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu popełnienie przestępstw związanych z obrotem środkami odurzającymi i substancjami psychotropowymi

t.j. o czyn z art. 258 § 1 k.k.,

XVI. w okresie od 20 lutego 2007 roku do dnia 20 czerwca 2007 roku w Z., M., L. i N., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru brał udział w obrocie środkami odurzającymi i substancjami psychotropowymi w znacznych ilościach co najmniej 1 kilograma marihuany wartości 15.000 zł, 1 kilograma amfetaminy wartości 6.000 zł, 1000 tabletek ekstazy wartości 1.800 zł, 5 gram kokainy wartości 550 zł w ten sposób, że wielokrotnie odbierał środki odurzające i substancje psychotropowe od R. D. i P. P., przekazywał je innym nieustalonym osobom celem ich dalszej odsprzedaży, a następnie rozliczył się z w/w z uzyskanych dochodów

t.j. o czyn z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k.,

7. D. W. został oskarżony o to, że:

XVII. w okresie co najmniej od 20 maja 2006 roku do dnia 20 czerwca 2007 roku w Z. i M., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru brał udział w obrocie środkami odurzającymi i substancjami psychotropowymi w znacznych ilościach co najmniej 2200 gram marihuany wartości 33.000 zł, 2200 gram amfetaminy wartości 13.200 zł, 2200 tabletek ekstazy wartości 3.960 zł, 11 gram kokainy wartości 1.210 zł w ten sposób, że wielokrotnie odbierał środki odurzające i substancje psychotropowe od R. D. i innych nieustalonych osób celem ich dalszej odsprzedaży, a następnie rozliczał się z w/w z uzyskanych dochodów

t.j. o czyn z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k.,

8. A. J. został oskarżony o to, że:

XVIII. w okresie co najmniej od maja 2006 roku do dnia 20 czerwca 2007 roku w Z., M., L. i N. brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu popełnienie przestępstw związanych obrotem środkami odurzającymi i substancjami psychotropowymi

t.j. o czyn z art. 258 § 1 k.k.,

XIX. w okresie co najmniej od maja 2006 roku do dnia 20 czerwca 2007 roku w Z., M., L. i N., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru brał udział w obrocie środkami odurzającymi i substancjami psychotropowymi w znacznych ilościach co najmniej 2600 gram marihuany wartości 39.000 zł, 2600 gram amfetaminy wartości 15.600 zł, 2600 tabletek ekstazy wartości 4.680 zł, 13 gram kokainy wartości 1.430 zł w ten sposób, że wielokrotnie odbierał środki odurzające i substancje psychotropowe od R. D. i P. P., przekazywał je innym nieustalonym osobom celem ich dalszej odsprzedaży, a następnie rozliczał się z w/w z uzyskanych dochodów

t.j. o czyn z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k.,

XX. w dniu 20 czerwca 2007 roku w Z., bez wymaganego zezwolenia, posiadał nabój do pistoletu gazowego kal. 7,65 mm z napisem S<B 7,65 Browning,

t.j. o czyn z art.263 § 2 k.k.

9. P. B. został oskarżony o to, że:

XXI. w okresie co najmniej od maja 2006 roku do dnia 01 lutego 2007 roku i w okresie od 14 kwietnia 2007 roku do dnia 20 czerwca 2007 roku w Z., M., L. i N., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru brał udział w obrocie środkami odurzającymi i substancjami psychotropowymi w znacznych ilościach co najmniej 2200 gram marihuany wartości 33.000 zł, 2200 gram amfetaminy wartości 13.200 zł, 2200 tabletek ekstazy wartości 3.960 zł, 11 gram kokainy wartości 1,210 zł w ten sposób, że wielokrotnie odbierał środki odurzające i substancje psychotropowe od R. D., a następnie przekazywał je innym nieustalonym dotychczas osobom celem ich dalszej odsprzedaży, a następnie odbierał od nich uzyskane z tego tytułu dochody

t.j. czyn z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.12 k.k.,

10. J. L. został oskarżony o to, że:

XXII. w okresie co najmniej od stycznia 2007 roku do dnia 20 czerwca 2007 roku w Z., M., L. i N., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru brał udział w obrocie środkami odurzającymi i substancjami psychotropowymi w znacznych ilościach co najmniej 1200 gram marihuany wartości 18.000 zł, 1200 gram amfetaminy wartości 7.200 zł, 1200 tabletek ekstazy wartości 2.160 zł, 6 gram kokainy wartości 660 zł w ten sposób, że wielokrotnie odbierał środki odurzające i substancje psychotropowe od R. D. i P. P., przekazywał je innym nieustalonym dotychczas osobom celem ich dalszej odsprzedaży, a następnie odbierał od nich uzyskane z tego tytułu dochody,

t.j. o czyn z art.56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k.,

XXIII. w okresie od 02 marca 2007 roku do dnia 06 marca 2007 roku w Z. i L., działając wspólnie i w porozumieniu z R. D., P. P. i I. W., w zamiarze aby dotychczas nieustalona osoba dokonała wywozu poza granice kraju – na terytorium W. B. znacznej ilości narkotyków swoim zachowaniem ułatwił dokonanie przestępstwa w ten sposób, że nabył od R. D. i P. P. 0,5 kilograma amfetaminy za kwotę 2.500 zł (w cenie 5 zł za jeden gram narkotyku), którą następnie przekazał nieustalonym dotychczas mężczyźnie w celu jej wywozu poza granice R. P.,

t.j. o czyn z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 55 ust. 3 i art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k.,

XXIV. w dniu 20 czerwca 2007 roku w Z. wbrew przepisom ustawy posiadał 0,55 grama środka odurzającego w postaci marihuany,

t.j. o czyn z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii,

11. K. N. (2) został oskarżony o to, że:

XXV. w okresie co najmniej od maja 2006 roku do dnia 20 czerwca 2007 roku w Z., M., L. i N. brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu popełnienie przestępstw związanych z obrotem środkami odurzającymi i substancjami psychotropowymi,

t.j. o czyn z art. 258 § 1 k.k.,

XXVI. w okresie co najmniej od maja 2006 roku do dnia 20 czerwca 2007 w Z., M., L. i N., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru brał udział w obrocie środkami odurzającymi substancjami psychotropowymi w znacznych ilościach co najmniej 2200 gram marihuany wartości 33.000 zł, 2200 gram amfetaminy wartości 13.200 zł, 2200 tabletek ekstazy wartości 3.960 zł, 55 gram kokainy wartości 6.050 zł, w ten sposób, że wielokrotnie odbierał środki odurzające i substancje psychotropowe od R. D. i P. P., przekazywał je innym nieustalonym osobom celem ich dalszej odsprzedaży, a następnie rozliczał się z w/w z uzyskanych dochodów,

t.j. o czyn z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k.,

12. M. K. (1) został oskarżony o to, że:

XXVII. w okresie co najmniej od 29 grudnia 2006 roku do dnia 13 czerwca 2007 roku w Z., M., L. i N. brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu popełnienie przestępstw związanych z obrotem środkami odurzającymi i substancjami psychotropowymi,

t.j. o czyn z art. 258 § 1 k.k.,

XXVIII. w okresie co najmniej od 29 grudnia 2006 roku do dnia 13 czerwca 2007 roku w Z., M., L. i N., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru brał udział w obrocie środkami odurzającymi i substancjami psychotropowymi w znacznych ilościach co najmniej 1200 gram marihuany wartości 18.000 zł, 1200 gram amfetaminy wartości 7.200 zł, 1200 tabletek ekstazy wartości 2.160 zł, 6 gram kokainy wartości 660 zł w ten sposób, że wielokrotnie odbierał środki odurzające i substancje psychotropowe od A. P. i przekazywał Ł. S., P. J., P. P., R. S., N. M. i innym nieustalonym osobom celem ich dalszej odsprzedaży, a następnie rozliczał się z w/wym. z uzyskanych dochodów,

t.j. o czyn z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k.,

XXIX. w dniu 20 czerwca 2007 roku w Z. bez wymaganego zezwolenia posiadał amunicję w postaci naboju do pistoletu gazowego kal. 9 mm,

t.j. o czyn z art. 263 § 2 k.k.,

13. A. Ł. został oskarżony o to, że:

XXX. w okresie co najmniej od 29 grudnia 2006 roku do dnia 13 czerwca 2007 roku w Z., M., L. i N. brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu popełnienie przestępstw związanych z obrotem środkami odurzającymi i substancjami psychotropowymi,

t.j. o czyn z art. 258 § 1 k.k.,

XXXI. w okresie co najmniej od 29 grudnia 2006 roku do dnia 13 czerwca 2007 roku w Z., M., L. i N., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru brał udział w obrocie środkami odurzającymi i substancjami psychotropowymi w znacznych ilościach co najmniej 1200 gram marihuany wartości 18.000 zł, 1200 gram amfetaminy wartości 7.200 zł, 1200 tabletek ekstazy wartości 2.160 zł, 6 gram kokainy wartości 660 zł w ten sposób, że wielokrotnie odbierał środki odurzające i substancje psychotropowe od A. P. i przekazywał Ł. S., P. J., P. P., R. S., N. M. i innym nieustalonym osobom celem ich dalszej odsprzedaży, a następnie rozliczał się z w/wym. z uzyskanych dochodów,

t.j. o czyn z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k.,

14. P. J. został oskarżony o to, że:

XXXII. w bliżej nieustalonym okresie czasu od maja 2007 roku do dnia 20 czerwca 2007 roku w Z., działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wbrew przepisom ustawy posiadał około 8 gram środka odurzającego w postaci marihuany,

t.j. o czyn z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k.,

15. Ł. S. został oskarżony o to, że:

XXXIII. w dniu 20 czerwca 2007 roku w Z. wbrew przepisom ustawy posiadał środki odurzające w postaci marihuany w ilości 0,58 grama,

t.j. o czyn z art. 62 ust.1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii,

XXXIV. w bliżej nieustalonym czasie w okresie od stycznia 2007 roku do dnia 20 czerwca 2007 roku w Z., działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru brał udział w obrocie substancjami psychotropowymi w znacznych ilościach, w ilości co najmniej 20 gram amfetaminy

t.j. o czyn z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k.

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie V Wydział Karny wyrokiem z dnia 27 maja 2013 roku o sygn. akt V K 95/08:

- oskarżonego A. Ł. od popełnienia zarzucanych mu czynów opisanych w pkt. XXX i XXXI uniewinnił, kosztami sądowymi w tym zakresie obciążając Skarb Państwa;

- oskarżonego R. D. od popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt. I uniewinnił, a kosztami sądowymi w tym zakresie obciążył Skarb Państwa; uznał oskarżonego R. D. za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów opisanych w pkt. II i III, przy czym ustalił, iż dopuszczając się opisanych tam zachowań oskarżony działał wbrew przepisom ustawy, zaś czynu z pkt. III dopuścił się nadto w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, a także w opisie czynu z pkt. III słowa (...) zastąpił słowami „inną ustaloną osobą”; za czyn z pkt. II na podstawie art.56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. skazał go, zaś na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierzył mu karę 5 (pięciu) lat pozbawienia wolności i grzywny 100 (sto) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 50 (pięćdziesiąt) złotych oraz na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci przepadku korzyści osiągniętej z popełnienia przestępstwa w wysokości 607.100,00 (sześćset siedem tysięcy sto) złotych; za czyn w pkt. III na podstawie art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 55 ust. 3 w zb. z art. 56 ust. 3 z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. skazał go, zaś na podstawie art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierzył mu karę 4 (czterech) lat pozbawienia wolności i grzywny 100 (sto) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 20 (dwadzieścia) złotych oraz na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci przepadku korzyści osiągniętej z popełnienia przestępstwa w wysokości 1.250,00 (jeden tysiąc dwieście pięćdziesiąt) złotych; na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 i 2 k.k. wymierzył oskarżonemu R. D. karę łączną 7 (siedmiu) lat pozbawienia wolności i grzywny 100 (sto) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 50 (pięćdziesiąt) złotych; na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet wymierzonej kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu R. D. okres rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 20 czerwca 2007 roku do dnia 30 października 2007 roku i od dnia 23 stycznia 2009 roku do dnia 04 listopada 2009 roku;

- oskarżonego P. P. od popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt IV uniewinnił, kosztami sądowymi w tym zakresie obciążając Skarb Państwa; oskarżonego P. P. uznał za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów opisanych w pkt V i VII, przy czym ustalił, iż dopuszczając zachowań opisanych w pkt V oskarżony działał wbrew

przepisom ustawy, zaś czyn z pkt VII wypełnia dyspozycję art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii; za czyn z pkt V na podstawie art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. skazał go, zaś na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierzył mu karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności i grzywny 100 (sto) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 30 (trzydzieści) złotych oraz na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci przepadku korzyści osiągniętej z popełnienia przestępstwa w wysokości 60.710,00 (sześćdziesiąt tysięcy siedemset dziesięć) złotych; za czyn z pkt VII na podstawie art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii skazał go na karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności; oskarżonego P. P. w ramach zarzucanego mu czynu opisanego w pkt VI uznał za winnego tego, że: w okresie od dnia 2 marca 2007 roku do dnia 6 marca 2007 roku w Z. i L., wbrew przepisom ustawy, działając wspólnie i w porozumieniu z R. D., J. L. i inną ustaloną osobą, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w zamiarze, aby dotychczas nieustalona osoba dokonała wywozu poza granice kraju – do W. B., znacznej ilości narkotyków swoim zachowaniem ułatwił dokonanie przestępstwa w ten sposób, że przekazał innej ustalonej osobie i J. L. 0,5 kg amfetaminy za kwotę 2.500 zł (w cenie 5 zł za jeden gram narkotyku), którą następnie wymienione osoby przekazały nieustalonemu mężczyźnie w celu jej wywozu poza granice R. P. – to jest popełnienia czynu z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 55 ust. 3 w zw. z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i za to na podstawie w/wym. przepisów skazał go, zaś na podstawie art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierzył mu karę 3 (trzy) lat i 6 (sześć) miesięcy pozbawienia wolności i grzywny 100 (sto) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 20 (dwadzieścia) złotych oraz na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci przepadku korzyści osiągniętej z popełnienia przestępstwa w wysokości 1.250,00 (jeden tysiąc dwieście pięćdziesiąt) złotych; na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 i 2 k.k. wymierzył oskarżonemu P. P. karę łączną 5 (pięciu) lat pozbawienia wolności i grzywny 100 (sto) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 30 (trzydzieści) złotych; na podstawie art. 63 § 1 k.k. i art. 417 k.p.k. na poczet wymierzonej kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu P. P. okres rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 26 września 2004 roku do dnia 22 grudnia 2004 roku i od dnia 20 czerwca 2007 roku do dnia 27 listopada 2009 roku;

- oskarżonego N. M. od popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt VIII uniewinnił, kosztami sądowymi w tym zakresie obciążając Skarb Państwa; oskarżonego N. M. uznał za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów opisanych w pkt. IX i X, przy czym ustalił, iż dopuszczając się zachowań opisanych w pkt. IX oskarżony działał wbrew przepisom ustawy; za czyn z pkt. IX na podstawie art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art., 12 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. skazał go, zaś na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierzył mu karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności i grzywny 100 (sto) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 30 (trzydzieści) złotych oraz na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci przepadku korzyści osiągniętej z popełnienia przestępstwa w wysokości 60.710,00 (sześćdziesiąt tysięcy siedemset dziesięć) złotych; za czyn z pkt. X na podstawie art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii skazał go na karę 6 (sześć) miesięcy pozbawienia wolności; na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu N. M. karę łączną 3 (trzy) lat pozbawienia wolności; na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet wymierzonej kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu N. M. okres rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 20 czerwca 2007 roku do dnia 23 kwietnia 2009 roku;

- oskarżonego R. S. od popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt XI uniewinnił, kosztami sądowymi w tym zakresie obciążając Skarb Państwa; oskarżonego R. S. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt. XII, przy czym ustalił, iż dopuszczając się opisanych tam zachowań oskarżony działał wbrew przepisom ustawy i za to na podstawie art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 4§1 k.k. skazał go, zaś na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 4§1 k.k. wymierzył mu karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności i grzywny 100 (sto) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 30 (trzydzieści) złotych oraz na podstawie art. 45§1

k.k. orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci przepadku korzyści osiągniętej z popełnienia przestępstwa w wysokości 60.710,00 (sześćdziesiąt tysięcy siedemset dziesięć) złotych; na podstawie art. 63§1 k.k. na poczet wymierzonej kary pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu R. S. okres rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 20 czerwca 2007 roku do dnia 23 kwietnia 2009 roku;

- oskarżonego P. C. od popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt XIII uniewinnił, kosztami sądowymi w tym zakresie obciążając Skarb Państwa; oskarżonego P. C. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt. XIV, przy czym ustalił, iż dopuszczając się opisanych tam zachowań oskarżony działał wbrew przepisom ustawy i za to na podstawie art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 4§1 k.k. skazał go, zaś na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 4§1 k.k. wymierzył mu karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności i grzywny 100 (sto) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 30 (trzydzieści) złotych oraz na podstawie art. 45§1 k.k. orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci przepadku korzyści osiągniętej z popełnienia przestępstwa w wysokości 51.370,00 (pięćdziesiąt jeden tysięcy trzysta siedemdziesiąt) złotych; na podstawie art. 63§1 k.k. na poczet wymierzonej kary pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu P. C. okres rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 20 czerwca 2007 roku do dnia 23 kwietnia 2009 roku;

- oskarżonego K. N. (1) od popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt XV uniewinnił, kosztami sądowymi w tym zakresie obciążając Skarb Państwa; oskarżonego K. N. (1) uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt. XVI, przy czym ustalił, iż dopuszczając się opisanych tam zachowań oskarżony działał wbrew przepisom ustawy i za to na podstawie art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 4§1 k.k. skazał go, zaś na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 4§1 k.k. wymierzył mu karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności i grzywny 100 (sto) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 30 (trzydzieści) złotych oraz na podstawie art. 45§1 k.k. orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci przepadku korzyści osiągniętej z popełnienia przestępstwa w wysokości 23.350,00 (dwadzieścia trzy tysiące trzysta pięćdziesiąt) złotych; na podstawie art. 63§1 k.k. na poczet wymierzonej kary pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu K. N. (1) okres rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 20 czerwca 2007 roku do dnia 23 kwietnia 2009 roku;

- oskarżonego D. W. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt. XVII, przy czym ustalił, iż dopuszczając się opisanych tam zachowań oskarżony działał wbrew przepisom ustawy i za to na podstawie art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 4§1 k.k. skazał go, zaś na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 4§1 k.k. wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności i grzywny 100 (sto) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 30 (trzydzieści) złotych oraz na podstawie art. 45§1 k.k. orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci przepadku korzyści osiągniętej z popełnienia przestępstwa w wysokości 51.370,00 (pięćdziesiąt jeden tysięcy trzysta siedemdziesiąt) złotych; na podstawie art. 63§1 k.k. na poczet wymierzonej kary pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu D. W. okres rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 20 czerwca 2007 roku do dnia 23 kwietnia 2009 roku;

- oskarżonego A. J. od popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt. XVIII uniewinnił, kosztami sądowymi w tym zakresie obciążając Skarb Państwa; oskarżonego A. J. uznał za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów opisanych w pkt. XIX i XX, przy czym ustalił, iż dopuszczając się opisanych w pkt. XIX zachowań oskarżony działał wbrew przepisom ustawy; za czyn z pkt. XIX na podstawie art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 4§1 k.k. skazał go, zaś na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 4§1 k.k. wymierzył mu karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności i grzywny 100 (sto) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 30 (trzydzieści) złotych oraz na podstawie art. 45§1 k.k. orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci przepadku korzyści osiągniętej z popełnienia przestępstwa w wysokości 60.710,00 (sześćdziesiąt tysięcy siedemset dziesięć) złotych; za czyn z pkt. XX na podstawie art. 263§2 k.k. skazał go na karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności; na podstawie art. 85 k.k. i art. 86§1 k.k. wymierzył wobec oskarżonego karę łączną 3 (trzech) lat pozbawienia wolności;

na podstawie art. 63§1 k.k. na poczet wymierzonej łącznej kary pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu A. J. okres rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 20 czerwca 2007 roku do dnia 23 kwietnia 2009 roku;

- oskarżonego P. B. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt. XXI, przy czym ustalił, iż dopuszczając się opisanych tam zachowań oskarżony działał wbrew przepisom ustawy i za to na podstawie art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 4§1 k.k. skazał go, zaś na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 4§1 k.k. wymierzył mu karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności i grzywny 100 (sto) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 30 (trzydzieści) złotych oraz na podstawie art. 45§1 k.k. orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci przepadku korzyści osiągniętej z popełnienia przestępstwa w wysokości 51.370,00 (pięćdziesiąt jeden tysięcy trzysta siedemdziesiąt) złotych; na podstawie art. 63§1 k.k. na poczet wymierzonej kary pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu P. B. okres rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 20 czerwca 2007 roku do dnia 23 kwietnia 2009 roku;

- oskarżonego J. L. uznał za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów opisanych w pkt. XXII, XXIII i XXIV, przy czym ustalił, iż dopuszczając się opisanych w pkt. XXII i XXIII zachowań oskarżony działał wbrew przepisom ustawy, a czynu z pkt. XXIII dopuścił się w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, a także w opisie czynu z pkt. XXIII słowa (...) zastąpił słowami „inną ustaloną osobą”; za czyn z pkt. XXII na podstawie art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 4§1 k.k. skazał go, zaś na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 4§1 k.k. wymierzył mu karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności i grzywny 100 (sto) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 30 (trzydzieści) złotych oraz na podstawie art. 45§1 k.k. orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci przepadku korzyści osiągniętej z popełnienia przestępstwa w wysokości 28.020,00 (dwadzieścia osiem tysięcy dwadzieścia) złotych; za czyn z pkt. XXIII na podstawie art. 18§3 k.k. w zw. z art. 55 ust. 3 w zw. z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11§2 k.k. w zw. z art. 4§1 k.k. skazał go, zaś na podstawie art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11§3 k.k. w zw. z art. 4§1 k.k. wymierzył mu karę 3 (trzech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności i grzywny 100 (sto) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 30 (trzydzieści) złotych oraz na podstawie art. 45§1 k.k. orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci przepadku korzyści osiągniętej z popełnienia przestępstwa w wysokości 2.500,00 (dwa tysiące pięćset) złotych; za czyn z pkt. XXIV na podstawie art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii skazał go na karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności; na podstawie art. 85 k.k. i art. 86§1 k.k. wymierzył wobec oskarżonego karę łączną 4 (czterech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności i grzywny 100 (stu) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 30 (trzydziestu) złotych; na podstawie art. 63§1 k.k. na poczet wymierzonej łącznej kary pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu J. L. okres rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 26 sierpnia 2009 roku do dnia 27 listopada 2009 roku;

- oskarżonego K. N. (2) od popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt. XXV uniewinnił, kosztami sądowymi w tym zakresie obciążając Skarb Państwa; oskarżonego K. N. (2) uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt. XXVI, przy czym ustalił, iż dopuszczając się opisanych tam zachowań oskarżony działał wbrew przepisom ustawy i za to na podstawie art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 4§1 k.k. skazał go, zaś na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 4§1 k.k. wymierzył mu karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności i grzywny 100 (sto) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 30 (trzydzieści) złotych oraz na podstawie art. 45§1 k.k. orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci przepadku korzyści osiągniętej z popełnienia przestępstwa w wysokości 56.210,00 (pięćdziesiąt sześć tysięcy dwieście dziesięć) złotych; na podstawie art. 63§1 k.k. na poczet wymierzonej kary pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu K. N. (2) okres rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 20 czerwca 2007 roku do dnia 23 kwietnia 2009 roku;

- oskarżonego M. K. (1) od popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt. XXVII uniewinnił, kosztami sądowymi w tym zakresie obciążając Skarb Państwa; oskarżonego M. K. (1) uznał za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów opisanych w pkt. XXVIII i XXIX, przy czym ustalił, iż dopuszczając się opisanych w pkt. XXVIII zachowań

oskarżony działał wbrew przepisom ustawy; za czyn z pkt. XXVIII na podstawie art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 4§1 k.k. skazał go, zaś na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 4§1 k.k. wymierzył mu karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności i grzywny 100 (sto) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 30 (trzydzieści) złotych oraz na podstawie art. 45§1 k.k. orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci przepadku korzyści osiągniętej z popełnienia przestępstwa w wysokości 28.020,00 (dwadzieścia osiem tysięcy dwadzieścia) złotych; za czyn z pkt. XXIX na podstawie art. 263§2 k.k. skazał go na karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności; na podstawie art. 85 k.k. i art. 86§1 k.k. wymierzył wobec oskarżonego karę łączną 3 (trzech) lat pozbawienia wolności; na podstawie art. 63§1 k.k. na poczet wymierzonej kary pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu M. K. (1) okres rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 20 czerwca 2007 roku do dnia 23 kwietnia 2009 roku;

- oskarżonego P. J. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt. XXXII i za to na podstawie art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. skazał go, zaś na podstawie art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii wymierzył mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie na podstawie art. 69§1 i 2 k.k. i art. 70§1 pkt. 1 k.k. warunkowo zawiesił na okres próby lat 4 (czterech); na podstawie art. 71§1 k.k. wymierzył oskarżonemu P. J. karę grzywny w wymiarze 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 10 (dziesięć) złotych oraz na podstawie art. 73§1 k.k. oddał tego oskarżonego w okresie próby pod dozór kuratora sądowego;

- oskarżonego Ł. S. uznał za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów opisanych w pkt. XXXIII i XXXIV, przy czym ustalił, że dopuszczając się zachowań opisanych w pkt. XXXIV oskarżony działał wbrew przepisom ustawy; za czyn z pkt. XXXIII na podstawie art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii skazał go na karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności; za czyn z pkt. XXXIV na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 4§1 k.k. skazał go, zaś na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 4§1 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności i grzywny 100 (sto) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 (dziesięciu) złotych oraz na podstawie art. 45§1 k.k. orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci przepadku korzyści osiągniętej z popełnienia przestępstwa w wysokości 400,00 (czteryście) złotych; na podstawie art. 85 k.k. i art. 86§1 k.k. wymierzył wobec oskarżonego karę łączną 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności, której wykonanie na podstawie art. 69§1 i 2 k.k. i art. 70§1 pkt. 1 k.k. warunkowo zawiesił na okres próby lat 5 (pięciu) oraz na podstawie art. 73§1 k.k. oddał tego oskarżonego w okresie próby pod dozór kuratora sądowego.

Nadto Sąd orzekł o opłatach i kosztach postępowania, a także o kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu oskarżonym.

Apelacje od niniejszego wyroku wywiedli obrońcy oskarżonych R. D., P. P., N. M., R. S., P. C., K. N. (1), D. W., A. J., P. B., J. L., K. N. (2) oraz M. K. (1).

Obrońca oskarżonego R. D. wskazując w wywiedzionej apelacji, że zaskarża wyrok w całości na korzyść tego oskarżonego na podstawie art. 438 pkt. 3 k.p.k. wyrokowi zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za jego podstawę a mający wpływ na treść wyroku poprzez ustalenie na podstawie nieprawidłowej oceny dowodów, że oskarżony R. D. dokonał zarzucanych mu czynów, wyczerpujących dyspozycję art. 56 ust. 1 i 3 cyt. ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64§1 k.k. w związku z art. 65§1 k.k. w związku z art. 12 k.k. oraz art. 18§3 k.k. w związku z art. 55 ust. 3 i art. 56 ust. 3 cytowanej ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64§1 k.k. w związku z art. 65§1 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k.

Podnosząc powyższy zarzut wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od pokonania przypisanych mu czynów, ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu Warszawa Praga w W..

Obrońca oskarżonego P. P. zaskarżając wyrok w części, tj. w zakresie w jakim Sąd Okręgowy uznał oskarżonego P. P. winnym popełnienia zarzucanych mu w pkt. V, VI i VII aktu oskarżenia czynów wyrokowi zarzucił:

Oдноśnie czynów opisanych w pkt. V i VI:

1) na podstawie art. 427§2 k.p.k. i art. 438 pkt. 2 k.p.k. naruszenie przepisów postępowania, mające wpływ na treść zapadłego w sprawie orzeczenia, tj. art. 4 k.p.k., art. 5§2 k.p.k. i art. 7 k.p.k. polegające na dokonaniu przez Sąd I instancji legalnej, a nie swobodnej oceny dowodów, z naruszeniem zasady obiektywizmu i przy braku wszechstronnej analizy całokształtu zebranego w sprawie materiału dowodowego, z rozstrzygnięciem niedających się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonego, a mianowicie bezpodstawne uznanie, że ujawniony w utrwalonych nagraniach rozmów telefonicznych głos należy do oskarżonego P. P., jak również, że oskarżony P. P. posługiwał się następującymi numerami abonenckimi telefonów komórkowych: (...), (...), (...), (...) i (...), podczas gdy zebrany w sprawie materiał dowodowy nie pozwalał na dokonanie takiego ustalenia;

2) naruszenie przepisów postępowania, mające wpływ na treść zapadłego w sprawie orzeczenia, tj. art. 424§1 kpt. 1 k.p.k., polegające na jedynie lakonicznym wyjaśnieniu w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku w jaki sposób doszło do przypisania utrwalonego w nagraniach rozmów telefonicznych głosu do osoby oskarżonego P. P., jak również wobec jedynie lakonicznego wyjaśnienia w jaki sposób Sąd I – instancji uznał za ustaloną okoliczność, że oskarżony P. P. posługiwał się następującymi numerami abonenckimi telefonów komórkowych: (...), (...), (...), (...) i (...);

3) na podstawie art. 438 pkt. 3 k.p.k. (w konsekwencji wskazanych powyżej uchybień) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zapadłego w sprawie wyroku, który miał wpływ na jego treść, polegający na bezpodstawnym uznaniu, że ujawniony w nagraniach rozmów telefonicznych głos należy do oskarżonego P. P. oraz, że oskarżony P. P. posługiwał się następującymi numerami abonenckimi telefonów komórkowych: (...), (...), (...), (...) i (...), a tym samym, że oskarżony P. P. dopuścił się zarzucanych mu w pkt. V i VI aktu oskarżenia czynów, pomimo że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie pozwala na dokonanie powyższych ustaleń;

4) na podstawie art. 438 pkt 4 k.p.k. rażąco niewspółmierność kary orzeczonej wobec oskarżonego P. P. za czyn z pkt. VII, tj. kary 6 miesięcy pozbawienia wolności za posiadanie 0,60 grama (0,25 grama netto) środka odurzającego w postaci marihuany.

Podnosząc powyższe zarzuty obrońca oskarżonego P. P. wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w zaskarżonej części i o uniewinnienie oskarżonego P. P. od popełnienia zarzucanych mu w pkt. V i VI aktu oskarżenia czynów oraz odnośnie do zarzucanego mu czynu w pkt. VII aktu oskarżenia czynu o złagodzenie orzeczonej kary, ewentualnie w przypadku nie uwzględnienia powyższego wniosku – o uchylenie wyroku Sądu Okręgowego w zaskarżonej części i przekazanie sprawy Sądowi I – instancji do ponownego rozpoznania. Ponadto obrońca oskarżonego P. P. wniósł o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego za instancję odwoławczą według norm przepisanych.

Obrońca oskarżonego N. M. zaskarżył wyrok w zakresie dotyczącym tego oskarżonego co do czynu z punktu IX na korzyść tego oskarżonego i na podstawie art. 438 pkt. 3 k.p.k. wyrokowi w zaskarżonej części zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych, mający wpływ na treść wydanego orzeczenia, a polegający na przyjęciu, iż na podstawie zebranych w sprawie dowodów w postaci części wyjaśnień oskarżonego N. M. oraz opinii biegłych z zakresu informatyki śledczej i fonoskopii w kwestii prawidłowej transkrypcji nagrań rozmów telefonicznych, wiadomości tekstowych i ich autentyczności winę oskarżonego można uznać za udowodnioną. Podnosząc powyższy zarzut obrońca oskarżonego N. M. wniósł o zmianę wyroku w zaskarżonej części i uniewinnienie oskarżonego N. M. od popełnienia tego czynu, ewentualnie o uchylenie orzeczenia w zaskarżonej części i przekazanie sprawy w tej części do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji. Ponadto wniósł o przyznanie kosztów obrony z urzędu oskarżonego N. M. w postępowaniu odwoławczym.

Obrońca oskarżonego R. S. w wywiedzionej apelacji zaskarżył niniejszy wyrok wydany w odniesieniu do tego oskarżonego w zakresie zarzutu opisanego w pkt. XII w całości i na podstawie art. 438 pkt. 2 k.p.k. zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił:

- obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia polegającą na bezpośrednim rozstrzygnięciu nieusuniętych wątpliwości co do rzeczywistych treści rozmów telefonicznych i używanego w tych rozmowach pseudonimu (...) na niekorzyść oskarżonego R. S. poprzez przyjęcie, że pseudonim ten odnosił się właśnie do niego, nie zaś do innej osoby, a także bezpodstawnego przyjęcia, że rozmowy te dotyczyły obrotu narkotykami przez R. S., tj. art. 5§2 k.p.k. i art. 7 k.p.k., co stanowi także nie swobodne, ale całkowicie dowolne ukształtowanie przekonania Sądu orzekającego co do zamiaru rozmówcy podsłuchiwanym rozmów telefonicznych, a w konsekwencji realizacji zarzucanego R. S. czynu;

- obrazę przepisów postępowania, która miał wpływ na treść orzeczenia, polegające na naruszeniu art. 424§1 i 2 k.p.k. poprzez bezzasadne przyjęcie, z powołaniem się na orzecznictwo Sądu Najwyższego, odnoszące się do innego stanu faktycznego prawnego, że korzyści osiągnięte jakoby przez R. S. z popełnienia rzekomo przez niego przestępstwa wyniosły 60.710,00 zł, podczas gdy w uzasadnieniu swego wyroku Sąd Okręgowy nie wskazał w jaki sposób dokonał obliczeń wartości narkotyków będących przedmiotem obrotu, zaś z cytowanego na stronie 86 uzasadnienia wyrwanego z kontekstu fragmentu uzasadnienia orzeczenia Sądu Najwyższego w sprawie I KZP 12/10 z 26.08.2010 r. wynika, że Sąd Okręgowy podzielił pogląd Sądu Najwyższego, że „w skład korzyści majątkowych wchodzi również wszelkie wydatki poczynione przez sprawcę na uzyskanie przedmiotu przestępstwa”, co skutkowało bezpodstawnym zsumowaniem kosztów nabycia narkotyków z przychodami z ich sprzedaży przyjęciu, że wynik tej operacji rachunkowej stanowi „korzyść majątkową” w rozumieniu art. 45§1 k.k. i w konsekwencji doprowadziło do orzeczenia przepadku kwoty jakoby uzyskanych „korzyści” z popełnienia przestępstw związanych z obrotem narkotykami.

Podnosząc powyższe zarzuty obrońca oskarżonego R. S. wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego R. S. od popełnienia zarzucanego mu czynu, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania w celu ustalenia rzeczywistych kwot uzyskanych z obrotu narkotykami przez wszystkich uczestników tego obrotu, kwot stanowiących różnicę pomiędzy kosztami nabycia hurtowej ilości narkotyków i ceną uzyskaną z ich sprzedaży detalicznej, co w realiach niniejszej sprawy stanowić może rzeczywistą korzyść uzyskaną z popełnienia przestępstwa; alternatywnie zaś obrońca oskarżonego R. S. wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i nieorzeczenie przepadku korzyści osiągniętych z popełnienia przestępstwa wobec niemożności wyliczenia dokładnej wysokości tej korzyści.

Pismem z dnia 15.04.2014 r. zatytułowanych „uzupełnienie apelacji” obrońca oskarżonego R. S. popierając zarzuty wskazane w apelacji przedstawił dalszą argumentację na ich poparcie w związku z zapoznaniem się przez obrońcę z częścią niejawną uzasadnienia skarżonego wyroku.

Obrońca oskarżonego P. C. zaskarżył wyrok w części uznającej oskarżonego P. C. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt. XIV na korzyść tego oskarżonego i na podstawie art. 438 pkt. 3 i 4 k.p.k. wyrokowi zarzucił:

1) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku poprzez uznanie, że utrzymywanie przez oskarżonego P. C. kontaktów telefonicznych z innymi oskarżonymi jest dowodem jego winy, a autentyczność nagrań i prawidłowość transkrypcji nagrań nie budzi wątpliwości; przyjęcie bez wiarygodnych podstaw, że oskarżony z działalności przestępczej osiągnął korzyści w wysokości 51.370,00 zł;

2) rażąco niewspółmierność kary wyrażającą się w wymierzeniu kary 3 lat pozbawienia wolności wobec oskarżonego, który poprawnie funkcjonuje w społeczeństwie, opiekuje się dziadkami i córką.

Podnosząc powyższe zarzuty obrońca oskarżonego wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i orzeczenie odmiennie co do istoty sprawy i uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt. XIV, ewentualnie w przypadku nieuwzględnienia zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych wniósł o przeprowadzenie na rozprawie odwoławczej dowodu z dokumentu w postaci wyroku Sądu Okręgowego Warszawa – Praga w Warszawie z 16 grudnia 2013 r. na mocy którego P. C. po rozwodzie sprawuje opiekę nad małoletnią córką i zmianę wyroku w części dotyczącej orzeczenia o karze i wymierzenie oskarżonemu kary z warunkowym zawieszeniem jej wykonania.

Obrońca oskarżonego K. N. (1) zaskarżył wyrok w stosunku do tego oskarżonego w zakresie punktu XVI w całości i na zasadzie art. 438 pkt. 2 k.p.k. zaskarżonemu wyrokowi zarzucił naruszenie przepisów postępowania, które miało wpływ na treść orzeczenia w postaci:

1) obraży art. 193§1 k.p.k. oraz art. 7 k.p.k. poprzez samodzielne rozstrzygnięcie przez Sąd wiadomości specjalnych, które miały istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia, a w konsekwencji niezgodne z zasadami doświadczenia życiowego i logiki uznanie, że K. N. (1) prowadził rozmowy telefoniczne z pozostałymi oskarżonymi w zakresie handlu środkami odurzającymi;

2) obraży art. 2§2 k.p.k., art. 4 k.p.k., art. 5§2 k.p.k., art. 7 k.p.k. w zw. z art. 201 k.p.k. poprzez samodzielne rozstrzygnięcie przez Sąd wiadomości specjalnych, które miały istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia, a tym samym naruszenie zasad swobodnej oceny dowodów poprzez niezgodne z zasadami doświadczenia życiowego i logiki uznanie na niekorzyść oskarżonego, że nagrania rozmów telefonicznych nie uległy modyfikacji, podczas gdy z opinii biegłych z zakresu informatyki śledczej i fonoskopii wynika, że biegli nie znaleźli miejsc, które mogłyby jednoznacznie wskazywać na modyfikacje nagrania, a tym samym potwierdzili, iż znaleźli miejsca, co do których są wątpliwości co do modyfikacji nagrań;

3) obraży art. 193§1 k.p.k. oraz art. 7 k.p.k. poprzez samodzielne rozstrzygnięcie przez Sąd wiadomości specjalnych, które miały istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia, a w konsekwencji niezgodne z zasadami doświadczenia życiowego i logiki uznanie, że w zabezpieczonych rozmowach telefonicznych używano sformułowań charakterystycznych dla „slangu narkotykowego”;

4) obraży art. 2§2 k.p.k., art. 4 k.p.k., art. 5§2 k.p.k., art. 7 k.p.k. wobec naruszenia zasad swobodnej oceny dowodów poprzez niezgodne z zasadami doświadczenia życiowego i logiki uznanie, iż K. N. (1) dopuścił się zarzucanego mu czynu, ponieważ K. N. (1) znał niektórych oskarżonych, a jego osoba była przedmiotem rozmów niektórych współoskarżonych;

5) obraży art. 2§2 k.p.k., art. 4 k.p.k., art. 5§2 k.p.k., art. 7 k.p.k. wobec naruszenia zasad swobodnej oceny dowodów poprzez niezgodne z zasadami doświadczenia życiowego i logiki uznanie, iż K. N. (1) dopuścił się zarzucanego mu czynu, ponieważ podczas przeszukania przeprowadzonego w miejscu zamieszkania oskarżonego policjanci ujawnili i zabezpieczyli m.in. worek foliowy z zapięciem strunowym z zawartością 22 sztuk worków foliowych z zapięciem strunowym, worek foliowy z zapięciem strunowym z zawartością 5 sztuk worków foliowych z zapięciem strunowym oraz szklane fiłki z zabrudzeniami wewnątrz;

6) obraży art. 2§2 k.p.k., art. 4 k.p.k., art. 5§2 k.p.k., art. 7 k.p.k. wobec naruszenia zasad swobodnej oceny dowodów poprzez niezgodne z zasadami doświadczenia życiowego i logiki uznanie, że zeznaniom M. C. i R. T. można przyznać prymat wiarygodności, podczas gdy złożenie stosownych zeznań ma wpływ na ich odpowiedzialność karną;

7) obraży art. 92 k.p.k. poprzez oparcie wydanego w sprawie orzeczenia jedynie na części okoliczności ujawnionych w postępowaniu, w szczególności poprzez nie uwzględnienie zeznań świadków M. W. (1), B. T., W. K., M. L., W. B., A. B., M. W. (2), M. K., J. M., K. N. (3), M. N., M. J., M. P. (1), M. P. (2), J. G. (1), E. S., T. D. (1), H. D., T. D. (2), R. Ś., M. K. (2), D. C., P. G., M. S. (2), P. R., R. A., E. M., M. M., J. F., P. K., K. S., Ł. J., S. R., J. G. (2), T. O., M. T. oraz części wyjaśnień oskarżonego (k.4900);

8) obraży art. 2§2 k.p.k., art. 4 k.p.k., art. 5§2 k.p.k., art. 7 k.p.k. wobec naruszenia zasad swobodnej oceny dowodów poprzez niezgodne z zasadami doświadczenia życiowego i logiki uznanie, iż K. N. (1) dopuścił się zarzucanego mu czynu, podczas gdy żaden ze świadków, ani współoskarżonych nie potwierdził tych okoliczności, jak również brak jest na to bezpośrednich dowodów.

Podnosząc powyższe zarzuty obrońca oskarżonego K. N. (1) wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Warszawie do ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonego D. W. zaskarżając wyrok w części dotyczącej tego oskarżonego w oparciu o przepisy art. 438 pkt 2 oraz 3 k.p.k. wyrokowi zarzucił:

- błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę orzeczenia, polegający na przyjęciu, że oskarżony dopuścił się przestępstwa określonego w art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 4§1 k.k.);

- obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie art. 5§2 k.p.k., który zawiera dyspozycję dla Sądu orzekającego, aby nie dające się usunąć wątpliwości rozstrzygać na korzyść oskarżonego.

Podnosząc powyższe zarzuty obrońca oskarżonego wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonego A. J. w wywiezionej apelacji zaskarżył wyrok w części skazującej tego oskarżonego i na podstawie art. 438 pkt 1 i 2 k.p.k. wyrokowi zarzucił:

1) obrazę prawa materialnego poprzez błędną wykładnię art. 263§2 k.k. w zw. z art. 1§2 k.k. oraz art. 115§2 k.k. i bezpodstawne przyjęcie, że posiadanie jednego naboju do pistoletu gazowego kal. 7,65 mm stanowi przestępstwo;

2) obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia – art. 424§1 pkt 1 i 2 k.p.k. poprzez niewskazanie przyczyn, dla których Sąd uznał, iż posiadanie jednego naboju do pistoletu gazowego kal. 7,65 mm cechuje większa niż znikoma szkodliwość czynu;

3) obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia – art. 2§1 pkt 1 k.p.k., art. 4 k.p.k., art. 5§2 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k. i art. 424§1 i 2 k.p.k. poprzez wyrywkową analizę zebranego w sprawie materiału dowodowego i bezpodstawne uznanie, że oskarżony dopuścił się popełnienia czynu z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w sytuacji, gdy zebrany w sprawie materiał dowodowy, w szczególności zeznania świadków oraz zabezpieczone rozmowy z udziałem oskarżonego wykluczają taką możliwość.

Podnosząc powyższe zarzuty obrońca oskarżonego wniósł o zmianę wyroku w zaskarżonej części i uniewinnienie oskarżonego A. J. od popełnienia czynów z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii oraz z art. 263§2 k.k., ewentualnie o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie w tym zakresie sprawy Sądowi Okręgowemu dla Warszawy – Pragi do ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonego P. B. zaskarżył wyrok w całości na korzyść tego oskarżonego i na podstawie art. 438 pkt. 2 i 3 k.p.k. skarżonemu wyrokowi w zakresie czynu opisanego w punkcie XXI wyroku zarzucił:

1) obrazę przepisów postępowania, która miała lub mogła mieć istotny wpływ na treść orzeczenia, a to:

a) art. 4 k.p.k. w związku z art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w związku z art. 424§1 k.p.k., polegającą na tym, że Sąd I instancji nie odniósł się do istotnych w sprawie, ujawnionych w toku rozprawy okoliczności, w wielu przypadkach nie wskazał, jak ocenił poszczególne dowody i dlaczego oparł się na jednych dowodach nie uznając dowodów przeciwnych, jak również nie wziął pod uwagę okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego, co nastąpiło z naruszeniem zasady swobodnej oceny dowodów poprzez dowolne, nieuwzględniające zasad prawidłowego rozumowania, wskazań

wiedzy oraz doświadczenia życiowego przyjęcie, że treść rozmów oskarżonego świadczy o udziale oskarżonego w procederze handlu środkami psychotropowymi oraz odurzającymi;

b) art. 5§2 k.p.k. w związku z art.7 k.p.k. w związku z art. 410 k.p.k. w związku z art. 424§1 pkt 1 k.p.k. poprzez rozstrzygnięcie niedających się usunąć wątpliwości, w szczególności dotyczących faktycznego przedmiotu rozmów telefonicznych uzyskanych za pomocą utrwalania i kontroli rozmów;

2) błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku, mający wpływ na jego treść, polegający w szczególności na nieuprawnionym przyjęciu, że treść rozmów oskarżonego świadczy o jego udziale w procederze handlu środkami psychotropowymi oraz odurzającymi, podczas gdy zebrany w sprawie materiał dowodowy nie uprawnia do przyjęcia takich ustaleń;

3) błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku, mający wpływ na jego treść, polegający w szczególności na nieuprawnionym przyjęciu, iż oskarżony brał udział w obrocie środkami odurzającymi i substancjami psychotropowymi w znacznych ilościach, to jest co najmniej 2.200 gramów marihuany, 2.200 gramów amfetaminy oraz 2.200 tabletek extasy i 11 gramów kokainy, przy całkowitym pominięciu treści zeznań świadka C., który zeznał, iż środki były mieszane przez co realna zawartość substancji czynnych mogła spaść nawet czterokrotnie.

Wskazując na powyższe zarzuty obrońca oskarżonego wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku oraz uniewinnienie oskarżonego P. B. od zarzucanych mu czynów, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu Warszawa – Praga w Warszawie do ponownego rozpoznania. Jednocześnie obrońca oskarżonego wniósł o przyznanie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.

Obrońca oskarżonego J. L. zaskarżył wyrok w części, tj. w zakresie czynów z pkt. XXII, XXIII i XXIV aktu oskarżenia na korzyść tego oskarżonego i przedmiotowemu orzeczeniu zarzucił w tej części:

1) mającą wpływ na jego treść obrazę art. 4 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k., tj. naruszenie z art. 438 pkt 2 k.p.k., polegające na dowolnym i niczym nie uzasadnionym przyjęciu, że zebrany w sprawie materiał dowodowy pozwala na stwierdzenie, iż J. L. miał nosić pseudonim (...) i dzwonić do oskarżonego R. D. lub P. P. w celu zamawiania środków odurzających, w sytuacji gdy brak jest dowodu aby oskarżony J. L. miał nosić w/w pseudonim i gdy brak jest dowodu, aby on dzwonił do wskazanych osób i zamawiał od nich środki odurzające,

2) mającą wpływ na jego treść obrazę art. 4 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w zw. z art. 424§1 pkt 1 k.p.k., tj. naruszenie z art. 438 pkt 2 k.p.k., polegające na dowolnym i niczym nie uzasadnionym przyjęciu, że na podstawie opinii J. W. biegłego ds. slangu grup przestępczych możliwe jest ustalenie, że przedmiotem rozmów zabezpieczonych w sprawie a przypisywanych przez Sąd merita oskarżonemu J. L. są środki odurzające, a nie steryd o nazwie omnadren,

3) rażącą niewspółmierność kary za czyn z pkt. XXIV aktu oskarżenia, która została wymierzona J. L. bez warunkowego zawieszenia w sytuacji, gdy przyznał się on do popełnienia tego czynu i wyjaśnił, że posiadał 0,55 grama marihuany na własny użytek.

Podnosząc powyższe zarzuty obrońca oskarżonego wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i odmienne orzeczenie co do istoty sprawy poprzez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia czynów zarzucanych mu w pkt. XXII i XXIII aktu oskarżenia i wymierzenie kary za czyn z pkt. XXIV aktu oskarżenia z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, względnie o uchylenie tego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonego K. N. (2) zaskarżył wyrok w części dotyczącej przypisania oskarżonemu czynu w pkt. XXVI aktu oskarżenia i na podstawie art. 438 pkt. 2 i 3 k.p.k. zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił:

I. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść wyroku, a mianowicie:

1) art. 4 k.p.k., art. 5§2 k.p.k., art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. poprzez dokonanie oceny materiału dowodowego obciążającego oskarżonego, a w szczególności treści zapisów rozmów telefonicznych pochodzących jakoby od oskarżonego w sposób pozwalający na przyjęcie, iż uczestniczył on w obrocie, konkretnie: 2200 gram marihuany wartości 33.000 zł, 2200 gram amfetaminy wartości 13.200 zł, 2200 tabletek ekstazy wartości 3960 zł, 55 gram kokainy wartości 6.050 zł, podczas gdy zarówno z powołanych wyżej materiałów, jak również pozostałych dowodów „obciążających oskarżonego”, a także z samych jego wyjaśnień powyższe w żadnym razie nie wynika;

2) art. 424§1 k.p.k. poprzez zaniechanie przez Sąd I instancji podania konkretnych przesłanek na których podstawie odmówił on wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego wskazujących jedynie na konsumencki cel zakupu i posiadania przezeń śladowych ilości środków odurzających, jak również towarzyski charakter znajomości z niektórymi osobami objętymi aktem oskarżenia w niniejszej sprawie;

II. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku mający wpływ na jego treść, a polegający na przyjęciu, że oskarżony K. N. (2) w istocie dopuścił się popełnienia zarzucanego mu czynu w punkcie XXVI aktu oskarżenia, pomimo iż zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie daje wystarczających podstaw do przyjęcia powyższego;

III. rażąco surowość i niewspółmierność orzeczonej wobec oskarżonego kary;

1) pozbawienia wolności nie uwzględniającej w szczególności rzeczywistego stopnia winy oskarżonego, a wynikającej choćby z jego dotychczasowej nieposzlakowanej opinii, czy wreszcie uprzedniej jego niekaralności;

2) przypadku korzyści majątkowej jakoby osiągniętej z przestępstwa, w żaden sposób nie uwzględniającej realiów bytowych, majątkowych oraz dochodowych oskarżonego nie pozwalających w żaden sposób na jego całościowe uiszczenie bez uszczerbku dla zaspokojenia podstawowych potrzeb najbliższej rodziny.

Podnosząc powyższe zarzuty obrońca oskarżonego wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w zakresie punktu XXVI i odmienne orzeczenie co do istoty sprawy przez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu, względnie o uchylenie zapadłego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonego M. K. (1) zaskarżył przedmiotowy wyrok w zakresie dotyczącym tego oskarżonego, tj. co do pkt. XXVIII w całości co do winy i kary, co do pkt. XXIX co do kary, oraz co do kary łącznej i na podstawie art. 438 pkt 2, 3 i 4 k.p.k. zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, że oskarżony uczestniczył w obrocie narkotykami, zaś błąd ten wynika z dowolności oceny dowodów przez Sąd z naruszeniem zasad logiki i doświadczenia życiowego, tj. naruszenie art. 7 k.p.k., skutkujące uznaniem tego oskarżonego winnym zarzucanego mu czynu; natomiast co do pkt. XXIX wyroku obrońca oskarżonego zarzucił orzeczeniu niewspółmierność kary w stosunku do stopnia winy oskarżonego. Podnosząc tak sformułowane zarzuty obrońca oskarżonego M. K. (1) wniósł o uchylenie wyroku łącznego i zmianę przez uniewinnienie oskarżonego od pkt. zarzutu z pkt. XXVIII i złagodzenie kary z pkt. XXIX lub o uchylenie całego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu; obrońca oskarżonego wniósł ponadto o zasądzenie kosztów niepłatnej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu za drugą instancję oraz nie zasądzanie od oskarżonego kosztów postępowania.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje:

Apelacje wywiedzione w sprawie przez obrońców oskarżonych skutecznie podważyły trafność rozstrzygnięcia wydanego przez Sąd I instancji i dlatego efektem wywiedzionych środków odwoławczych było częściowe uwzględnienie zawartych w nich wniosków.

I.

W pierwszej kolejności niemniej wskazać należy, że wobec śmierci oskarżonego K. N. (2) (akt zgonu k. 7184) i wystąpienia wskutek powyższego negatywnej przesłanki procesowej Sąd Apelacyjny uchylił wyrok w zaskarżonej części w stosunku do tego oskarżonego i na podstawie art. 17§1 pkt. 5 k.p.k. postępowanie w zakresie przypisanego mu czynu z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 4§1 k.k. umorzył, zaś kosztami postępowania w tej części obciążył Skarb Państwa. Z tych też względów w dalszej części rozważań szczegółowe odniesienie się do apelacji wywiedzionej w sprawie przez obrońcę tego oskarżonego stało się bezprzedmiotowe.

II.

Tak przechodząc do pozostałych apelacji wywiedzionych w sprawie w pierwszym rzędzie jednak, mając na względzie błędy konstrukcyjne dostrzeżone w apelacjach wniesionych przez skarżących obrońców już na wstępie poczynione winny zostać uwagi natury ogólnej, bowiem odnoszą się one praktycznie do wszystkich wywiedzionych w sprawie środków odwoławczych. Godzi się w tym miejscu zwrócić uwagę, że wielokrotnie orzecznictwo Sądu Najwyższego podkreśla, że zarzut naruszenia norm procesowych nie może opierać się o normy ogólne, a o naruszenia tego rodzaju, które wskazują na wadliwie przeprowadzone postępowanie poprzez nieprawidłowe przeprowadzenie bądź nieprzeprowadzenie określonych dowodów. Równocześnie przestrzeganie zawartych w art. 2§2 k.p.k. zasad prawdy materialnej, w art. 4 k.p.k. zasad obiektywizmu, określonych w art. 7 k.p.k. dyrektyw oceny dowodów ma istotne znaczenie przede wszystkim dla dokonania prawidłowych ustaleń faktycznych w sprawie, skoro zasady właśnie ustalenia te generują (por.: wyrok SA w Katowicach z dnia 21 maja 2009 r., II AKa 120/09, Prok.i Pr.-wkł. 2010/4/28; postanowienie SN z dnia 6 lutego 2007 r., III KK 407/06, OSNwSK 2007/1/379).

Dodatkowo podkreślić należy, że jeżeli chodzi o podniesiony w apelacjach obrońców oskarżonego R. D., oskarżonego P. P., oskarżonego R. S., oskarżonego K. N. (1), oskarżonego D. W., oskarżonego A. J. i oskarżonego P. B. zarzut obrazy art. 5 § 2 k.p.k., to dla oceny, czy nie został naruszony zakaz in dubio pro reo nie są miarodajne wątpliwości, zgłaszane przez stronę, ale jedynie to, czy orzekający w sprawie sąd meriti rzeczywiście powziął wątpliwości co do treści ustaleń faktycznych lub wykładni prawa i wobec braku możliwości ich usunięcia rozstrzygnął je na niekorzyść oskarżonego, względnie to, czy w świetle realiów konkretnej sprawy wątpliwości takie powinien powziąć. Powyższe wątpliwości odnoszą się więc m.in. do sytuacji, gdy z zebranego materiału dowodowego wynikają różne wersje, a żadnej z nich nie daje się wyeliminować drogą dostępnej weryfikacji. Nie należą natomiast do nich wątpliwości związane z problemem oceny dowodów, a więc który z wzajemnie sprzecznych dowodów zasługuje na wiarę, a który tego waloru nie ma (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 grudnia 2010 r., II KK 308/10, LEX nr 686681).

Powyższa uwaga wiąże się zatem z wielokrotnie wyrażanym przez sądy powszechne i Sąd Najwyższy poglądem, iż obraza art. 5 § 2 k.p.k. jest możliwa wyłącznie w sytuacji, gdy orzekający w sprawie Sąd powziął wątpliwości co do treści ustaleń faktycznych lub wykładni prawa i - wobec niemożliwości ich usunięcia - rozstrzygnął je na niekorzyść oskarżonego. Jeżeli natomiast pewne ustalenia faktyczne zależne są od oceny dowodów, w szczególności od uznania za wiarygodne lub odmowy dania wiary zeznaniom świadków lub wyjaśnieniom oskarżonych, to nie można mówić o naruszeniu zasady in dubio pro reo, a ewentualne zastrzeżenia co do oceny wiarygodności konkretnego dowodu lub grupy dowodów podlegają rozstrzygnięciu jedynie na płaszczyźnie respektowania przez sąd orzekający zasady swobodnej oceny dowodów (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 grudnia 2010 r., sygn. akt III K 378/10). Nieuprawnionym było więc uzasadnianie tą samą praktycznie argumentacją przez autorów apelacji naruszenia zasad in dubio pro reo oraz swobodnej oceny dowodów.

W ramach podstawy odwoławczej z art. 438 pkt 2 k.p.k., tj. obrazy prawa procesowego można zatem podnosić tylko takie uchybienia regułom procesu karnego, które określają konkretne nakazy lub zakazy procedowania, orzekania, konstruowania samego rozstrzygnięcia, czy też jego uzasadnienia. Samo zatem podniesienie zarzutu obrazy ogólnych dyrektyw procesu karnego, stanowiących zasady tego postępowania – do takich zaś niewątpliwie należą zasady realizujące cele postępowania określone w art. 2 k.p.k., tj. zasada sprawiedliwości (art. 2§1 k.p.k.) i zasada prawdy materialnej (art. 2§2 k.p.k.), wreszcie generalna zasada obiektywizmu (art. 4 k.p.k.), czy też zasada swobodnej oceny dowodów (art. 7 k.p.k.) wskazane w poszczególnych apelacjach obrońców - bez jakiegokolwiek jego konkretyzacji,

właściwie nigdy nie będzie skuteczne, albowiem w istocie rzeczy tak sformułowany zarzut oznacza odwołanie się do normy w znaczeniu idei prawa, a więc swoistej normy wyższego stopnia, współtworzącej strukturę modelową procesu karnego i spełniającej nade wszystko funkcję źródła dyrektyw (wskazań) interpretacyjnych (tak: SN w postanowieniu z dnia 28 czerwca 2007 r., III KK 489/06, OSNwSK 2007/1/1488; por. również: postanowienie SN z dnia 13 września 2012 r., III KZ 55/12, LEX nr 1220896; wyrok SA w Łodzi z dnia 25 października 2006 r., II AKa 134/06, Prok.i Pr.-wkl. 2009/2/38; postanowienie SN z dnia 3 października 2011 r., V KK 112/11, LEX nr 1044069;). Tym samym jako prawidłowo postawione w ramach art. 438 pkt. 2 k.p.k. przy przedstawionej argumentacji można potraktować jedynie zarzuty wskazane w tych apelacjach obrońców, które zarzucają obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść zaskarżonego wyroku w postaci naruszenia art. 410 k.p.k., czy też naruszeń w zakresie dotyczącym art. 201 k.p.k., art. 193§1 k.p.k., czy wreszcie art. 424 k.p.k.

Wobec dostrzeżonych uchybień w poprawności redakcyjnej apelacji skarżących obrońców uwagi powyższe należało jednak poczynić wyłącznie dla zobrazowania zasad rozpoznawania środków odwoławczych przez Sąd II instancji w kontekście ewentualnych wad w kwalifikowania zarzutów odwoławczych przez podmioty profesjonalne. Podkreślić należy, że zgodnie z art. 433§2 k.p.k. a contrario – w razie apelacji wniesionej na korzyść oskarżonego Sąd II instancji nie jest związany zarzutami i uchybieniami podniesionymi przez skarżącego i zobowiązany jest do skontrolowania prawidłowości zaskarżonego wyroku pod kątem wszystkich przyczyn odwoławczych z art. 438 k.p.k. – obok zawsze uwzględnianych z urzędu przyczyn odwoławczych z art. 439 k.p.k. i art. 440 k.p.k. (dla porównania: wyrok Sądu Najwyższego z 24 stycznia 2007 r., III KK 231/06, OSNwSK 2007/1/287. LEX nr 467598). Tym samym nawet w sytuacji, gdy środek odwoławczy wywiedziony na korzyść nie precyzuje w sposób prawidłowy podstaw odwoławczych, czy argumentacja zawarta na poparcie zarzutów jest mało klarowna – jak miało miejsce w przedmiotowej sprawie – nie zwalnia to w żaden sposób Sądu Odwoławczego od kontroli prawidłowości całego rozstrzygnięcia.

III.

Mając na uwadze powyżej przedstawione uwagi natury ogólnej stwierdzić należy, że nie mają racji skarżący obrońcy kwestionując zaskarżony wyrok w oparciu o podstawę odwoławczą z art. 438 pkt. 4 k.p.k. co do oskarżonych P. P. – w części odnoszącej się do czynu zarzuconego temu oskarżonemu w pkt. VII aktu oskarżenia i przypisanego w wyroku, oskarżonego J. L. - w części odnoszącej się do czynu zarzuconego temu oskarżonemu w pkt. XXIV aktu oskarżenia i przypisanego w wyroku, oskarżonego M. K. (1) - w części odnoszącej się do czynu zarzuconego temu oskarżonemu w pkt. XXIX aktu oskarżenia i przypisanego w wyroku. Podobnie ocenić należy apelację wywiedzioną przez obrońcę oskarżonego A. J. - w części odnoszącej się do czynu zarzuconego temu oskarżonemu w pkt. XX aktu oskarżenia i przypisanego w wyroku, kwestionując zaskarżony wyrok w oparciu o podstawę odwoławczą z art. 438 pkt. 1 k.p.k.

Odnosząc się do tej części zarzutów wskazanych w wywiedzionych apelacjach obrońców stwierdzić należy, że zarzut rażącej niewspółmierności kary – jako zarzut z kategorii ocen – można zasadnie podnosić tylko wówczas, gdy kara jakkolwiek mieści się w granicach ustawowego zagrożenia, nie uwzględnia w sposób właściwy zarówno okoliczności popełnienia przestępstwa, jak i osobowości sprawcy – innymi słowy, gdy w społecznym odczuciu jest karą niesprawiedliwą. Równocześnie pamiętać należy, że rażąca niewspółmierność kary, o której mowa w przepisie art. 438 pkt. 4 k.p.k. „zachodzić może tylko wtedy, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć wpływ na wymiar kary można było przyjąć, iż zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez Sąd I instancji a karą, jaką należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej w następstwie prawidłowego zastosowania w sprawie dyrektyw wymiaru kary przewidzianych w art. 53 k.k. oraz zasad ukształtowanych przez orzecznictwo Sądu Najwyższego”. A zatem na gruncie art. 438 pkt. 4 k.p.k. nie chodzi o każdą ewentualną różnicę w ocenach co do wymiaru kary, ale o różnice ocen tak zasadniczej natury, iż karę dotychczas wymierzoną nazwać można byłoby – również w potocznym znaczeniu tego słowa – „rażąco” niewspółmierną, to jest niewspółmierną w stopniu nie dającym się wręcz zaakceptować (przykładowo vide: wyrok Sądu Najwyższego III KR 254/73, OSNPG 1975, wyrok Sądu Najwyższego II KRN 198/94, OSNPK 1995, z. 6 poz.18).

Tymczasem biorąc pod uwagę kary wymierzone oskarżonym P. P. za czyn z pkt. VII aktu oskarżenia i przypisany mu w wyroku, J. L. za czyn z pkt. XXIV aktu oskarżenia i przypisany mu w wyroku oraz oskarżonemu M. K. (1)

za czyn z pkt. XXIX i przypisany mu w wyroku zostały orzeczone w dolnym progu zagrożenia. Zwrócić przy tym należy uwagę, że skarżący obrońcy generalnie stawiając powyższy zarzut w żadnej mierze nie przedstawili stosownej argumentacji, poprzestając na ogólnym stwierdzeniu, że kary orzeczone wobec tych oskarżonych w uzasadnieniu są wskazane „zbiorczo”, czy też że „w świetle orzecznictwa sądowego wymierzenie kary 6 miesięcy pozbawienia wolności za posiadanie 0,25 grama netto marihuany jest karą niewspółmierną do zawinienia”, i w efekcie formułując wniosek o „złagodzenie kary” orzeczonej, czy też orzeczenie jej z warunkowym zawieszeniem (obrońca oskarżonego L.).

Skarżący obrońcy nie chcą dostrzec, że choć zbiorczo, niemniej trafnie Sąd meriti wskazał na okoliczności mające znaczenie dla wymiaru kary za wymienione powyżej czyny przypisane oskarżonym w zaskarżonym wyroku (vide str. 81-85). Przytoczone przez Sąd Okręgowy zasady wymiaru kary wynikające z treści art. 53 k.k. wskazują na cztery elementy, które Sąd w pełni respektował. Dwa pierwsze z nich dotyczą współmierności kary do stopnia winy i stopnia społecznej szkodliwości czynu – zapewniają sprawiedliwość orzekanych kar, zaś dwa następne zapewniają realizację celów kary i dotyczą prewencji ogólnej. Z tych względów oceniając całokształt okoliczności mających znaczenie dla wymiaru kary stwierdzić należy, że orzeczona wobec oskarżonych P. P. za czyn z pkt. VII aktu oskarżenia i przypisany mu w wyroku, J. L. za czyn z pkt. XXIV aktu oskarżenia i przypisany mu w wyroku oraz oskarżonego M. K. (1) za czyn z pkt. XXIX i przypisany mu w wyroku kara pozbawienia wolności jest tym samym sprawiedliwa i spełni swój cel w zakresie prewencji ogólnej i szczególnej oraz w zakresie zapobieżenia powrotowi do przestępstwa.

Przechodząc do apelacji obrońcy oskarżonego A. J. - w części odnoszącej się do czynu zarzuconego temu oskarżonemu w pkt. XX aktu oskarżenia i przypisanego w wyroku stanowczo stwierdzić należy, że stanowi ona polemikę z prawidłowymi ustaleniami Sądu. Obrońca oskarżonego pomija bowiem, że odstrzelenie zabezpieczonego w sprawie naboju do pistoletu gazowego kal. 7,65 mm z napisem S<B 7,65 Browning zakończyło się wynikiem pozytywnym - co wynika wprost z treści wydanej w sprawie opinii z zakresu chemii, broni i balistyki (...) KGP w W.. Tym samym tego rodzaju zachowanie jak posiadanie bez wymaganego zezwolenia amunicji - wyczerpuje znamiona określone w art. 263 § 2 k.k. Z treści tego przepisu wynika bowiem w sposób jednoznaczny, że stanowi przestępstwo posiadanie nawet jednego naboju, jeżeli tego rodzaju nabój stanowi amunicję do broni palnej. Oczywistym natomiast jest, że Sąd orzekający właściwie ocenił stopień społecznej szkodliwości czynu skoro orzekł za przedmiotowy czyn minimalną karę określoną w art. 263 § 2 k.k. tj. 6 miesięcy pozbawienia wolności. Sąd Apelacyjny nie podzielił tym samym stanowiska autora apelacji, że o uniewinnieniu oskarżonego miałyby przesądzić względy sentymentalne z jakich oskarżony posiadał wymieniony nabój, czy wreszcie że nie miał planów użycia tego naboju kiedykolwiek i przeciwko komukolwiek – skoro zgodnie z treścią ustawy z dnia 21 maja 1999 roku o broni i amunicji (tekst jednolity Dz.U.2012.576 z późn. zm.) na broń gazową i amunicję do niej w kalibrach od 6 mm do 12 mm wymagane jest pozwolenie.

IV.

W pozostałym zakresie stwierdzić należy, że wywiedzione przez obrońców oskarżonych środki odwoławcze kwestionują w istocie prawidłowość poczynionych ustaleń faktycznych w sprawie co było skutkiem naruszenia norm rządzących procesem karnym. Kontrola odwoławcza dokonana przez Sąd Apelacyjny potwierdziła częściową zasadność stawianych zarzutów. W kontekście powyższych uwarunkowań prawnych omówionych w pkt. II odnosząc się wprost do apelacji wywiedzionych przez obrońców oskarżonych, w zakresie jakim kwestionują one wyrok Sądu I instancji co do czynów :

- 1) zarzuconych R. D. w punktach II i III aktu oskarżenia i przypisanych mu w wyroku,
- 2) zarzuconych P. P. w punktach V i VI aktu oskarżenia i przypisanych mu w wyroku,
- 3) zarzuconego N. M. w punkcie IX aktu oskarżenia i przypisanego mu w wyroku,
- 4) zarzuconego R. S. w punkcie XII aktu oskarżenia i przypisanego mu w wyroku,
- 5) zarzuconego P. C. w punkcie XIV aktu oskarżenia i przypisanego mu w wyroku,

- 6) zarzuconego K. N. (1) w punkcie XVI aktu oskarżenia i przypisanego mu w wyroku,
- 7) zarzuconego D. W. w punkcie XVII aktu oskarżenia i przypisanego mu w wyroku,
- 8) zarzuconego A. J. w punkcie XIX aktu oskarżenia i przypisanego mu w wyroku,
- 9) zarzuconego P. B. w punkcie XXI aktu oskarżenia i przypisanego mu w wyroku,
- 10) zarzuconych J. L. w punktach XXII i XXIII aktu oskarżenia i przypisanych mu w wyroku,
- 11) zarzuconego M. K. (1) w punkcie XXVIII aktu oskarżenia i przypisanego mu w wyroku

- Sąd Apelacyjny stwierdza, że mimo dostrzeżonych wad konstrukcyjnych w apelacjach obrońców to przyznać rację należy skarżącym obrońcom, że wyrok w tej części dotknięty jest tego rodzaju uchybieniami, które skutkować muszą jego uchyleniem i przekazaniem sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

W realiach niniejszej sprawy jest bezsporne, że kluczowymi dowodami dla oceny odpowiedzialności karnej wszystkich wymienionych powyżej oskarżonych są w szczególności materiały niejawne w postaci zarejestrowanych rozmów telefonicznych. Tym samym oczywistym jest, iż z uwagi na szczególny charakter materiału dowodowego opatrzonego klauzulą tajności konieczne było zastosowanie szczególnych reguł umożliwiających realizację dyspozycji art. 410 k.p.k. Powyższe łączyło się wprost z koniecznością przestrzegania warunków o jakich stanowi przepis art. 181 § 2 k.p.k. i wydane na jego podstawie rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 20 lutego 2012r. w sprawie sposobu postępowania z protokołami przesłuchań i innymi dokumentami lub przedmiotami, na które rozciąga się obowiązek zachowania w tajemnicy informacji niejawnych albo zachowania tajemnicy związanej z wykonywaniem zawodu lub funkcji (Dz. U. z dnia 27 lutego 2012 r.) Z wymienionych przepisów wynika bowiem szczególny sposób udostępnienia materiałów niejawnych będących w sprawie dowodami – powoduje on, iż ujawnienie dowodów w toku rozprawy głównej przybiera postać "udostępnienia" materiału, tak stronom jak i, co oczywiste, sądowni - a każdy przypadek udostępnienia tych materiałów podlega odnotowaniu w karcie zapoznania się z dokumentem znajdującej się w aktach sprawy. Dopiero prawidłowe wprowadzenie tych dowodów do procesu uprawnia do dokonywania na ich podstawie ustaleń i ocen.

Tymczasem kontrola odwoławcza dokonana przez Sąd Apelacyjny wykazała, że Sąd I instancji nie zapoznał się z całością materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie – skoro co do tej części materiału dowodowego, który opatrzony jest klauzulą tajności i znajduje się w Kancelarii (...) brak jest wpisów świadczących o zapoznaniu się z tymi materiałami przez cały skład orzekający. W realiach niniejszej sprawy cały skład Sądu orzekającego z materiałami niejawnymi miał co prawda niejako „kontakt” podczas rozprawy w dniu 12 marca 2012 roku, na której był przesłuchiwany biegły ds. slangu narkotykowego oraz były ujawniane jednemu z oskarżonych jego wyjaśnienia złożone w trybie niejawnym (vide protokół rozprawy). Niemniej aczkolwiek wówczas materiały te zostały dostarczone na salę rozpraw, to następnie po zakończeniu zaplanowanych czynności zostały bezzwłocznie zwrócone do Kancelarii (...). Zważywszy na obszerność materiału dowodowego, który opatrzony jest klauzulą tajności uprawnione jest tym samym twierdzenie, że cały skład orzekający miał możliwość bezpośredniego zapoznania się w istocie jedynie z tą częścią materiałów niejawnych, które były związane z przeprowadzanymi na rozprawie w dniu czynnościami. Natomiast inne materiały jakie znajdują się w aktach niejawnych pozostały poza zakresem zapoznania się z nimi przez skład orzekający. Powyższa ocena koresponduje z treścią wydanych w sprawie zarządzeń przez Przewodniczącego składu orzekającego skierowanych do Kancelarii (...), które wskazując członków składu orzekającego, de facto stanowiły zlecenie udostępnienia im materiałów niejawnych – tymczasem na podstawie wpisów w kartach zapoznania stwierdzić należy, że z materiałami niejawnymi prócz Przewodniczącego składu zapoznał się jedynie ławnik zapasowy. Tym samym brak jest podstaw do uznania, że istotnie materiały niejawne zostały w sposób zgodny z normą z art. 410 k.p.k. wprowadzone w poczet materiału dowodowego. W tym zakresie choć wprost niniejsze uchybienie nie zostało wprost podniesione w apelacjach obrońców – bowiem mimo sformułowania zarzutu ze wskazaniem uchybienia z art. 410 k.p.k. obrońca oskarżonego (...) naruszenia tego przepisu upatrywał w „wrywkowej analizie

zebranego w sprawie materiału dowodowego”, obrońca oskarżonego B. „w fakcie braku odniesienia się do istotnych w sprawie i ujawnionych w toku rozprawy okoliczności”, zaś obrońca oskarżonego I. w nieuzasadnionym przyjęciu, że na podstawie opinii biegłego ds. slangu grup przestępczych możliwe jest ustalenie, że przedmiotem rozmów zabezpieczonych w sprawie jest możliwe ustalenie, że przedmiotem rozmów były środki odurzające – niemniej lektura uzasadnień apelacji obrońców w istocie odnosi się do okoliczności wynikających z tych materiałów i dokonanej na ich podstawie ocen Sądu orzekającego.

W tym miejscu należy stanowczo podkreślić, że jedynie wówczas uznać można, że ocena materiału dowodowego przez Sąd I instancji jest prawidłowa, gdy zaskarżony wyrok znajduje pełne oparcie w prawidłowo dokonanej ocenie całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego i ujawnionego w toku postępowania (art. 410 k.p.k.) oraz jest wyczerpująco i logicznie argumentowane w uzasadnieniu – w szczególności zaś nie zawierając błędów faktycznych i logicznych jest zgodna z zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego oraz stanowi wynik rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego (art. 424 k.p.k.).

W ocenie Sądu Apelacyjnego powyższe bardzo pobieżne zapoznanie się z materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie przełożyło się na treść uzasadnienia wyroku, które budzi istotne zastrzeżenia i w wielu fragmentach uchyla się spod możliwości dokonania prawidłowej kontroli instancyjnej – co trafnie zarzucili obrońcy oskarżonych, podnosząc zarzut obrazy przepisów postępowania poprzez naruszenia normy art. 424§1 k.p.k.

Dla przypomnienia jednie podnieść należy wielokrotnie prezentowany w orzecznictwie Sądu Najwyższego pogląd, że uzasadnienie wyroku winno zawierać dokładne określenie ustalenia podstawy faktycznej orzeczenia, a więc wyraźnie wskazywać, na jakich dowodach opiera Sąd Orzekający ustalenie każdego istotnego dla rozstrzygnięcia faktu, a także należycie rozważać i oceniać wszystkie dowody przemawiające za przyjętymi przez Sąd ustaleniami faktycznymi lub przeciw nim, wyjaśnić wszelkie istotne wątpliwości w sprawie i sprzeczności w materiale dowodowym oraz ustosunkować się do nich. W razie istnienia sprzeczności między dowodami Sąd powinien wyjaśnić w uzasadnieniu, na których z nich się oparł oraz dlaczego odrzucił inne. Brak wyjaśnienia sprzeczności, czy też pominięcie lub lakoniczne ustosunkowanie się do pewnych dowodów wywołuje ten skutek, że utrudnia czy też nawet uniemożliwia odparcie zarzutu przekroczenia przez sąd granic sędziowskiej swobody ocen (art. 7 k.p.k.).

W pierwszym rzędzie wskazać należy, że treść pisemnego uzasadnienia wyroku w przedmiotowej sprawie nie czyni zadość wymogom ustawowym. Sąd Apelacyjny stwierdza, że analiza części motywacyjnej omawianego wyroku wskazuje na dość ogólnikowe i całkowicie zbiorcze potraktowanie dowodów z zapisów rozmów telefonicznych. Sąd I instancji w swych ustaleniach faktycznych, a następnie w argumentacji w fazie oceny dowodów, nie oparł się na poszczególnych rozmowach, choćby przykładowych i wybranych spośród kilku tysięcy, nie wskazał na konkretne treści zaczerpnięte z owych zapisów, lecz odniósł się wyłącznie do bliżej niesprecyzowanego zbioru rozmów, wskazując jedynie że rozmowy te są zgromadzone w „załącznikach t. I i II oraz materiałach niejawnych”, co utrudnia w sposób znaczący kontrolę przeprowadzonego rozumowania, a tym samym kontrolę odwoławczą wydanego wyroku. Warto podkreślić, że zgromadzone stenogramy są obszerne, zaś poszczególne rozmowy charakteryzują się specyficzną skrótowością oraz posługiwaniem się przez rozmówców znanym sobie „slangiem”, równocześnie ich treść wskazuje, że rozmowy dotyczą również tematów w ogóle nie związanych z przedmiotem postępowania. Jest rzeczą oczywistą, że precyzyjne ustalenia Sądu muszą przekładać się na znamiona czynów przypisanych, zaś dowody z których określone ustalenie wynika muszą podlegać właściwej analizie. W tym stanie rzeczy stanowczo zwrócić należy uwagę, że nie znajduje akceptacji Sądu Odwoławczego poprzestanie przez Sąd orzekający na ogólnikowym wskazaniu, że uzyskane w wyniku czynności operacyjne i utrwalone w ich efekcie rozmowy telefoniczne potwierdziły treść stawianych oskarżonym zarzutów – bez równoczesnego wskazania, z których rozmów wynikają okoliczności związane z udziałem w obrocie środkami odurzającymi i substancjami psychotropowymi przez poszczególnych oskarżonych, a w szczególności z pominięciem ustaleń co do ich rodzaju i ilości i poprzestaniu na powtórzeniu zarzutów (vide str. 4-9 uzasadnienia).

Obowiązkiem Sądu było właściwe zanalizowanie materiału dowodowego i odniesienie się do powyższych kwestii, zwłaszcza że z uzasadnienia Sądu wynika, iż część rozmów nie dotyczyła obrotu tymi środkami, a obrotu środkami wspomagającymi przyrost masy mięśniowej.

Mając powyższe na względzie na podstawie art. 436 k.p.k. Sąd Apelacyjny ograniczył rozpoznanie wniesionych przez obrońców oskarżonych środków odwoławczych co do powyższych uchybień, jako że ich ocena okazała się wystarczająca do uchylenia zaskarżonego orzeczenia we wskazanej na wstępie części i przekazania sprawy w tym zakresie do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Rozpoznając ponownie niniejszą sprawę Sąd Okręgowy przeprowadzi postępowanie dowodowe, dbając, by istotne dla rozstrzygnięcia dowody zostały przeprowadzone w sposób zgodny z regułami przewidzianymi w przepisach Kodeksu postępowania karnego, mając jednocześnie na uwadze możliwie szerokie zastosowanie dyspozycji art. 442 § 2 k.p.k. Z uwagi na kierunek wniesionych apelacji nie można także tracić z pola widzenia w toku ponownego rozpoznania sprawy ograniczeń wypływających z dyspozycji art. 443 k.p.k.

W szczególności Sąd I instancji, we właściwej formie zapozna się z materiałami niejawnymi i ujawni je w toku rozprawy, używając go do rekonstrukcji stanu faktycznego. Równocześnie skoro zapisy z rozmów stanowią kluczowy materiał dowodowy w sprawie a oskarżeni negują swój udział w rozmowach dotyczących obrotu środkami odurzającymi i substancjami psychotropowymi – to co najmniej wyselekcjonowane rozmowy świadczące o udziale w tym procederze winny one zostać odtworzone i stworzyć możliwość nie tylko kontroli autentyczności zapisu, ale także weryfikacji osób prowadzących rozmowę, po to by uczynić zadość wymogom wynikającym z art. 410 k.p.k. (w zw. z art. 393 § 1 k.p.k.). Czynności te winny znaleźć odzwierciedlenie w treści protokołu rozprawy głównej - stosownie do art. 143 § 1 pkt. 7 k.p.k. Wskazane wydaje się także przeanalizowanie pozostałych zarzutów apelacyjnych, które - z omówionych już powodów - nie znalazły się w obecnym polu zainteresowania Sądu Apelacyjnego – niemniej już na tym etapie wskazać należy, że Sąd orzekający nie straci z pola widzenia, że co prawda oskarżony nie ma obowiązku wykazania aktywności w uzyskaniu pewnego materiału dowodowego (np. próba głosu, próba pisma) nie oznacza to jednak, że przepis art. 74 § 2 k.p.k. zezwala na wykorzystanie w celach dowodowych tego rodzaju materiałów tylko za zgodą oskarżonego (vide Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 lipca 2000 r. w sprawie sygn. akt II KKN 108/00)

Zgromadzone i przeprowadzone dowody Sąd I instancji winien poddać wnikliwej analizie i ocenie, zgodnie z zasadami procesowymi, w tym z zasadą przewidzianą w art. 7 k.p.k.

Sporządzając, zaś ewentualnie uzasadnienie wyroku, Sąd I instancji, zgodnie z regułami zawartymi w art. 424 k.p.k., przedstawi w nim, w sposób uporządkowany, jakie fakty uznał za ustalone, na jakich w tej mierze oparł się dowodach i dlaczego uznał jedne dowody za wiarygodne, którym wiary odmówił i dlaczego, a następnie jakie wnioski wyprowadził z dokonanych ustaleń, z wyjaśnieniem podstawy prawnej wydanego orzeczenia. Przy ewentualnym wymierzeniu kar oskarżonym, właściwie uzasadni jej wymiar, odnosząc się do przesłanek zawartych w art. 53 k.k. Ponadto w tym wypadku w przypadku wydania orzeczeń w oparciu o treść art. 45§1 k.k. Sąd meriti w sposób precyzyjny przeprowadzi w treści uzasadnienia niezbędną analizę w jaki sposób został on obliczony.

Dopiero tak przeprowadzone postępowanie, wolne od istotnych uchybień, pozwoli na poczynienie niebudzących wątpliwości ustaleń faktycznych i - w konsekwencji - umożliwi prawidłowe i trafne wyrokowanie w niniejszej sprawie.

Z tych względów Sąd Apelacyjny orzekł jak w części dyspozytywnej wyroku - rozstrzygając o kosztach procesu w postępowaniu odwoławczym w oparciu o treść art. 634 k.p.k. w zw. z art. 624§1 k.p.k.

Orzeczenie o kosztach zastępstwa adwokackiego za obronę z urzędu ma oparcie w treści art. 29 Prawa o adwokaturze a nadto § 2 ust. 3 oraz § 14 ust. 1 pkt. 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu. (Dz. U. z dnia 3 października 2002 r.).

Mając powyższe na względzie Sąd Apelacyjny orzekł jak na wstępie.